

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118211085
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3118211085.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci žalobcu Ing. A. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. W., A. N. XXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Legerským, so sídlom Trenčín, Nám. sv. Anny 25, proti žalovanému Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 17. septembra 2020, č.k. 21C/55/2018-62 v spojení s opravným uznesením zo dňa 23. novembra 2020, č.k. 21C/55/2018-87, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením
p o t v r d z u j e.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok I.) a ustálil, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť náhradu škody vo výške 300.000 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 29.06.2018 do zaplatenia. Svoj nárok odôvodnil tým, že žalobou podanou na Okresnom súde Trenčín dňa 15.06.2012 sa domáhal zaplatenia sumy 300.000 eur s príslušenstvom titulom vrátenia pôžičky voči O. C. a F. O. (žalovaní 1/ a 2/) a určenia neúčinnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti voči LENPEKO, s.r.o. (žalovaný 3/), pričom súčasťou bol aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Okresný súd Trenčín konal vo veci pod sp.zn. 12C/149/2012, dňa 19.6.2012 nariadil predbežné opatrenie, rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Trenčíne, rozhodnutím č. k. 17Co/288/2012-82 zo dňa 11.10.2012. Následne, na základe ďalšieho návrhu žalobcu, bolo vydané uznesenie Okresného súdu Trenčín č.k. 12C/149/2012-169 dňa 28.4.2014 o nariadení predbežného opatrenia, na základe ktorého bolo uložené spoločnosti MH Centrum, s.r.o., aby nenakladala s konkrétnymi popísanými nehnuteľnosťami, žalovaným 1/ a 2/ bolo uložené, aby nenakladali so svojimi obchodnými podielmi v spoločnosti MH Centrum, s.r.o.. Uznesením Okresného súdu Trenčín vo veci sp.zn. 40R/3/2014 zo dňa 4.6.2014 bolo začaté reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi s obchodným menom Roman O. RM car a skončené uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 9.12.2014, ktorým bol súčasne potvrdený reštrukturalizačný plán tohto dlžníka. Ďalším uznesením Okresného súdu Trenčín vo veci sp.zn. 38R/2/2014 zo dňa 9.6.2014 bolo začaté reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi s obchodným menom O. C. MH CAR a skončené uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 9.12.2014, ktorým bol súčasne potvrdený reštrukturalizačný plán tohto dlžníka. Uznesením Okresného súdu Trenčín vo veci sp.zn. 38R/5/2014 zo dňa 26.09.2014 bolo začaté reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi, ktorým bol žalovaný 3/, ktoré však bolo krátko nato skončené uznesením Okresného súdu Trenčín vo veci sp. zn. 38R/2/2014 zo dňa 03.11.2014. Dňa 14.01.2015

bol zo strany žalovaných 1/, 2/ a 3/ na Okresný súd Trenčín vo veci sp.zn. 12C/149/2012 podaný podnet na zastavenie konania ex offa, návrh na zamietnutie žaloby a zrušenie nariadených predbežných opatrení, ktorý bol zdôvodnený tým, že žalobca si pohľadávku, ktorú si uplatňuje v tomto súdnom konaní neprihlásil do reštrukturalizačných konaní, ktoré boli vedené proti dlžníkovi s obchodným menom F. O. RM car a proti dlžníkovi s obchodným menom O. C. MH CAR. Dňa 15.05.2015 bol podaný opätovný návrh na zamietnutie žaloby a zrušenie nariadených predbežných opatrení. Okresný súd Trenčín potom uznesením č.k. 12C/149/2012-315 zo dňa 04.06.2015 rozhodol tak, že podnety spoločnosti MH Centrum, s.r.o. na zrušenie predbežných opatrení zamietol, návrhy žalovaných 1/, 2/ a 3/ na zrušenie predbežných opatrení zamietol, pripustil vstup ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaných, a to spoločnosti MH Centrum, s.r.o.. Proti tomuto uzneseniu podali žalovaní 1/, 2/ a 3/ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 6Co/746/2015-347 zo dňa 28.12.2015, tak, že uznesenie súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa konania voči žalovaným 1/ a 2/ zrušil, v časti týkajúcej sa konania voči žalovanému 3/ zmenil tak, že prvé a druhé predbežné opatrenie zrušil a odvolanie žalovaného 3/ do ďalších výrokov odmietol. Odvolací súd dospel k záveru, že pohľadávka žalobcu 300.000 eur uplatňovaná v danom konaní je pohľadávkou, ktorá sa prihlasuje v reštrukturalizácii, pričom právnym dôsledkom neuplatnenia pohľadávky je v zmysle § 155 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov zánik nároku, kedy veriteľovi nezaniká právo ale len nárok a k zániku nároku dochádza momentom zverejnenia uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku. K zastaveniu konania za podmienok vyplývajúcich z § 156 zákona č. 7/2005 Z.z. dochádza ex lege, a preto sa o zastavení konania nevydáva rozhodnutie, konanie sa zastavuje bez ohľadu na to, či pohľadávka bola alebo nebola v reštrukturalizácii prihlásená. Dňa 16.12.2014 bolo v Obchodnom vestníku zverejnené uznesenie Okresného súdu Trenčín vo veci sp.zn. 38R/2/2014 o skončení reštrukturalizácie žalovaného 1/ a dňa 15.12.2014 uznesenie Okresného súdu Trenčín vo veci sp.zn. 40R/3/2014 o skončení reštrukturalizácie žalovaného 2/. Uznesenie súdu prvej inštancie bolo vydané po skončení reštrukturalizačného konania žalovaných 1/ a 2/, teda v ex lege zastavenom konaní, je uznesením vydaným v neexistujúcom konaní proti žalovaným 1/ a 2/ a preto ho bolo potrebné zrušiť. Z uvedeného postupu a rozhodnutí Okresného súdu Trenčín vo veci sp.zn. 12C/149/2012 je zrejmé, že po začatí konania došlo k tomu, že skôr ako súd vo veci o tejto žalobe rozhodol, boli zo strany žalovaných 1/ a 2/ ako dlžníkov žalobcu podané reštrukturalizačné návrhy, na podklade ktorých boli vykonané reštrukturalizačné konania a na základe ich výsledkov napokon došlo zo zákona (ex lege) k zastaveniu konania v časti uplatneného nároku na peňažné plnenie titulom vrátenia pôžičky. Podľa žalobcu k takémuto stavu, ktorý mal za následok definitívnu stratu možnosti žalobcu úspešne uplatniť nárok na peňažné plnenie, nemuselo dôjsť, pokiaľ by Okresný súd Trenčín bol v konaní o uvedenej žalobe riadne a plynule postupoval a v primeranom čase o nároku uplatnenom žalobou rozhodol a rovnako, pokiaľ by Okresný súd Trenčín v konaniach o reštrukturalizačných návrhoch žalovaných 1/ a 2/ považoval za riadne prihlásenú pohľadávku žalobcu žalobu na súde v civilnom spore, navyše, keď civilný spor a reštrukturalizačné konania viedol rovnaký súd. V takom prípade by nebolo došlo ku zmareniu nároku žalobcu tak, ako sa to v danej veci stalo tým, že dlžníci žalobcu podali zjavne účelové reštrukturalizačné návrhy, na základe ktorých dosiahli zastavenie konania o danej žalobe, pričom podľa žalobcu tak urobili výlučne z dôvodu, aby neboli na plnenie voči žalobcovi rozhodnutím súdu zviazaní. Podľa žalobcu teda Okresný súd Trenčín nesprávnym úradným postupom pri vedení súdneho konania vo veci sp.zn. 12C/149/2012 ako aj v reštrukturalizačných konaniach vedených pod sp. zn. 38R/2/2014 a 40R/3/2014 spôsobil to, že žalobca v konečnom dôsledku nedosiahol uspokojenie svojho riadne uplatneného nároku na peňažné plnenie, čím mu vznikla škoda. Nesprávny úradný postup Okresného súdu Trenčín v konaní vo veci sp.zn. 12C/149/2012 spočíva predovšetkým v tom, že hoci žaloba v danej veci bola podaná ešte 15.6.2012 a k zastaveniu konania zo zákona došlo až dňom 15.12.2014 (vo vzťahu k žalovanému 2/) a dňom 16.12.2014 (vo vzťahu k žalovanému 1/), tak vo veci sa ani raz neuskutočnilo pojednávanie, hoci žalobca už k podanej žalobe pripojil všetky rozhodujúce listinné dôkazy jednoznačne preukazujúce poskytnutie pôžičky žalovaným 1/ a 2/, ktoré vytvárali dostatočný dôkazný základ na rozhodnutie vo veci aj na prvom pojednávaní. V období od podania žaloby do začatia reštrukturalizačných konaní voči žalovaným 1/ a 2/ tak uplynula doba dvoch rokov, pričom v rámci tejto doby Okresný súd Trenčín nariadil prvé pojednávanie na deň 15.5.2013 (až 11 mesiacov po začatí konania), kde toto bolo na žiadosť právneho zástupcu žalobcu v danej veci odročené na deň 12.6.2013, avšak toto sa napokon neuskutočnilo z dôvodov, ktoré žalobca nezavinil. Ďalšie pojednávanie bolo potom nariadené až na deň 12.2.2014 (až po ďalších 8 mesiacoch), pričom toto bolo na žiadosť právneho zástupcu žalobcu v danej veci odročené na deň 2.4.2014, avšak toto sa tiež bez zavinenia žalobcu neuskutočnilo a ďalšie pojednávanie bolo potom nariadené na deň 28.5.2014, ktoré sa však rovnako bez zavinenia žalobcu neuskutočnilo a dôvodom jeho neuskutočnenia bola účelovo podaná

námietka zaujatosti sudcu zo strany žalovaných 1/ až 3/. Takýto postup Okresného súdu Trenčín vo veci sp.zn. 12C/149/2012 je potrebné podľa žalobcu považovať za nesprávny úradný postup súdu, ktorým sa vytvoril žalovanej strane veľký časový priestor na účelové konanie, v dôsledku ktorého došlo k znemožneniu uplatnenia nároku žalobcu v riadne začatom súdnom konaní. V danej veci Okresného súdu Trenčín sp.zn. 12C/149/2012 je podľa žalobcu nesporné, že súd nekonal vo veci plynulo a bez prieťahov a že po dlhé časové obdobia trvania súdneho konania bol nečinný a rovnako je zrejmé, že ten istý súd v reštrukturalizačných konaniach žalovaných 1/ a 2/ neprihliadol na existenciu súdneho konania o riadne uplatnenej pohľadávke žalobcu proti žalovaným 1/ a 2/. Žalobca začatie takýchto reštrukturalizačných konaní zistil až v čase, kedy už uplynula lehota na prihlásenie pohľadávky. Žalobca je však presvedčený, že ak na tom istom súde, ktorý viedol reštrukturalizačné konania už pred ich začatím riadne podanou žalobou uplatnil peňažnú pohľadávku voči tým istým osobám, voči ktorým boli následne reštrukturalizačné konania začaté, tak takáto pohľadávka sa mala považovať za riadne prihlásenú pohľadávku v reštrukturalizačných konaniach vedených na tom istom súde voči žalovaným 1/ a 2/. Pokiaľ by bol Okresný súd Trenčín v konaní vo veci sp.zn. 12C/149/2012 postupoval plynule a vo veci by rozhodol v primeranom čase, nebolo by došlo k zmareniu uspokojenia peňažnej pohľadávky žalobcu takým spôsobom, ako to, využívajúc nečinnosť súdu, v danom konaní dosiahli žalovaní 1/ a 2/. To znamená, že postup súdu v danej veci naplnil predpoklady nesprávneho úradného postupu a zároveň je zrejma aj príčinná súvislosť medzi takýmto nesprávnym úradným postupom súdu v danej veci a nevyožiteľnosťou pohľadávky žalobcu riadne uplatnenej podanou žalobou v danej veci. Keďže nápravu tohto stavu sa žalobcovi nepodarilo dosiahnuť žiadnym iným spôsobom, tak z riadne uplatneného nároku na peňažné plnenie s príslušenstvom nebolo žalobcovi uhradené vôbec nič a vznikla mu tak škoda vo výške celého toto nároku, teda najmenej vo výške istiny nároku uplatneného žalobou v sume 300.000 eur.

2. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. K žalobcom namietanému nesprávnemu úradnému postupu vo forme nečinnosti a prieťahov Okresného súdu Trenčín v konaní sp.zn. 12C/149/2012 žalovaný uviedol, že v súvislosti s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa mal žalobca obrátiť sťažnosťou na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý je kompetentný preskúmať otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Nie je možné, aby všeobecný súd v rámci konania o náhrade škody konštatoval porušenie ústavného práva strany sporu na bezprieťahové konanie. Žalobca počas konania mal k dispozícii aj ďalšie účinné prostriedky, ktorými sa mohol domáhať nápravy nežiaduceho stavu a odstránenia údajných prieťahov v konaní, mohol podať sťažnosť na postup súdu v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, čo však neurobil. Dĺžka konania vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 12C/149/2012 bola do značnej miery determinovaná správaním/úkonmi samotného žalobcu. Podstatné boli opakované žiadosti žalobcu resp. jeho právneho zástupcu na odročenie alebo zrušenie termínu pojednávania (dňa 22.04.2013, dňa 11.06.2013, dňa 16.01.2014), prvotné nezaplatenie súdneho poplatku (tento bol zaplatený až po zastavení konania v rámci plynutia lehoty na podanie odvolania) ako aj dispozitívne úkony žalobcu v podobe viacerých procesných návrhov (dňa 15.04.2014 návrh na nariadenie predbežného opatrenia, dňa 24.09.2014 návrh na pripustenie účastníka do konania a návrh na zmenu petitu, dňa 16.10.2014 návrh na doplnenie dokazovania). Okresný súd Trenčín sa nedopustil v konaní sp.zn. 12C/149/2012 nečinnosti resp. zbytočných prieťahov, ktoré by bolo možné definovať ako nesprávny úradný postup. Žalovaný ďalej uviedol, že uplatnenie pohľadávky žalobcom v konaní vedenom pod sp.zn. 12C/149/2012 v žiadnom prípade nemožno považovať za účinné prihlásenie pohľadávky v rámci reštrukturalizačných konaní vedených pod sp.zn. 38R/2/2014 a 40R/3/2014. Naopak bolo vecou žalobcu včasne prihlásiť svoju pohľadávku v predmetných reštrukturalizačných konaniach a neprenášať túto povinnosť zavádzajúcimi tvrdeniami na Okresný súd Trenčín. Konajúcemu súdu zo žiadneho právneho predpisu nevyplývala povinnosť, aby žalobcu upovedomil o prebiehajúcich reštrukturalizačných konaní. Žalovaný namietol premlčanie uplatneného nároku. Žalobca dňa 16.10.2014 podal konajúcemu súdu návrh na doplnenie dokazovania pripojením reštrukturalizačných spisov. Vzhľadom na uvedené, najneskôr dňom 16.10.2014 mal žalobca vedomosť o škode na jeho majetku (vedel o reštrukturalizačných konaniach, do ktorých si pohľadávku neprihlásil), čím začala plynúť 3 ročná premlčacia doba pre uplatnenie nároku na náhradu škody, ktorá uplynula dňa 16.10.2017. Navyše, ak by sa pripustilo, že žalobca sa dozvedel o škode až okamihom zverejnenia uznesení súdu o skončení dotknutých reštrukturalizácií v Obchodnom vestníku, došlo by aj v tomto prípade k premlčaniu žalobcom uplatneného práva na náhradu škody, nakoľko uznesenie Okresného súdu Trenčín sp.zn. 40R/3/2014 o skončení reštrukturalizácie odporcu 2/ bolo zverejnené

v Obchodnom vestníku dňa 15.12.2014 a uznesenie Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 38R/2/2014 o skončení reštrukturalizácie odporcu 1/ bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 16.12.2014, preto 3 ročná premlčacia doba pre uplatnenie nároku na náhradu škody uplynula najneskôr dňa 16.12.2017. Žalobca si uplatnil svoj nárok žiadosťou o predbežné prerokovanie na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky až dňa 27.12.2017 t. j. po uplynutí premlčacej doby a z tohto dôvodu premlčacia doba nemohla spočívať. Keďže žaloba o náhradu škody v tejto veci bola na súde podaná v roku 2018, stalo sa tak bezpochyby po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby na uplatnenie práva.

2. Zo spisu sp.zn. 12C/149/2012 súd prvej inštancie zistil, že predmetom sporu žalobcu Ing. A. M. proti žalovaným 1/ O. C., 2/ F. O. a 3/ LENPEKO s. r. o. bolo okrem iného uložiť žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 300 000 eur s príslušenstvom. Dôvodom malo byť poskytnutie pôžičky žalovaným 1/ a 2/ 200 000 eur dňa 10.03.2010 a 100 000 eur dňa 07.05.2010, ktorú mali žalovaní vrátiť spoločne a nerozdielne do 10.09.2010. Z obsahu žaloby tiež vyplynulo, že žalovaní 1/ a 2/ boli spoločníkmi a konateľmi spoločnosti MH Centrum s. r. o., ktorá vznikla 19.02.2010 a do ktorej ako tichý spoločník vstúpil žalobca 02.07.2010. Podľa žaloby došlo medzi spoločníkmi uvedenej spoločnosti k zásadným nezhodám, v dôsledku ktorých účasť žalobcu ako tichého spoločníka zanikla v dôsledku jeho výpovede 31.07.2012. Žalobca s obavou o budúci výkon rozhodnutia riešil situáciu návrhmi na predbežné opatrenia, ktorým súd vyhovel. V odvolaní voči jednému z nich, uzneseniu zo dňa 19.06.2012, žalovaní uviedli, že žalobca sa voči nim nikdy v minulosti nedomáhal vrátenia špecifikovanej pôžičky, nemali vedomosť o tom, že by od žalobcu prevzali titulom pôžičky finančné prostriedky titulom pôžičky tak a v takej výške ako žalobca tvrdil. V uvedenom konaní nebolo meritórne rozhodnuté, zo zákona bolo konanie zastavené v dôsledku reštrukturalizačných konaní, začatých v jeho priebehu ohľadne žalovaných. O tom, že takéto konania u žalovaných 1/ a 2/ prebiehajú, získal žalobca vedomosť z Obchodného vestníka, čo dokladuje jeho žiadosť zo dňa 16.10.2014, kde žiada súd o pripojenie spisov Okresného súdu Trenčín sp.zn. 40R/3/2014 a 38R/2/2014. Reštrukturalizácia dlžníka O. C. MH Car bola navrhnutá 30.05.2014, povolená uznesením zo dňa 30.06.2014, v ktorom je okrem iného uvedené, aby veritelia dlžníka prihlásili svoje pohľadávky do 30 dní od povolenia reštrukturalizácie, pričom za deň jej povolenia sa považuje deň, nasledujúci po uverejnení tohto uznesenia v Obchodnom vestníku, čo sa stalo 08.07.2014. Pohľadávky, ktoré mali byť v reštrukturalizácii riešené, boli od viacerých veriteľov, ako Dôvera zdravotná poisťovňa a. s., Tatra banka a. s., Slovenská republika-Krajský súd v Bratislave, Solema s. r. o., Homola s. r. o. a viacerých fyzických osôb, celková suma prihlásených pohľadávok bola 122 580,36 eur. Uznesenie o tom, že sa reštrukturalizačný plán potvrdzuje a reštrukturalizačné konanie sa končí bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 16.12.2014, účinky doručenia nastali dňom 17.12.2014. (Spis Okresného súdu Trenčín 38R/2/2014). Reštrukturalizácia dlžníka F. O. RM Car bola navrhnutá 20.05.2014, povolená uznesením zo dňa 10.07.2014, v ktorom je okrem iného uvedené, aby veritelia dlžníka prihlásili svoje pohľadávky do 30 dní od povolenia reštrukturalizácie, pričom za deň jej povolenia sa považuje deň, nasledujúci po uverejnení tohto uznesenia v Obchodnom vestníku, čo sa stalo 16.07.2014. Pohľadávky, ktoré mali byť v reštrukturalizácii riešené, boli od viacerých veriteľov, ako Dôvera zdravotná poisťovňa a. s., Tatra banka a. s., Solema s. r. o., a viacerých fyzických osôb, celková suma prihlásených pohľadávok bola 145.343,59 eur. Uznesenie o tom, že sa reštrukturalizačný plán potvrdzuje a reštrukturalizačné konanie sa končí bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 15.12.2014, účinky doručenia nastali dňom 16.12.2014.

4. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 19 ods. 1 až 3, § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 9 ods. 1, 2, 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Vzhľadom na vnesenú námietku premlčania sa súd prvej inštancie prednostne zaoberal tým, či je alebo nie je nárok, uplatnený žalobou, premlčaný. S námietkou premlčania žalovaný nesúhlasil, v priebehu konania uviedol, že premlčacia doba začala plynúť od 16.02.2016, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne v súvislosti s tým, že zanikla vymožitelnosť uplatnenej pohľadávky. Súd konštatoval, že zverejnením uznesenia o potvrdení reštrukturalizačného plánu v Obchodnom vestníku zaniká právo veriteľov, ktorí riadne a včas podľa tohto zákona neprihlásili svoje pohľadávky, vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi (§ 155 ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii). V prípade dlžníkov žalobcu sa tak v priebehu ich reštrukturalizačných konaní stalo dňa 16.12.2014 (O.) resp. 17.12.2014 (C.). Podstatné pre určenie začiatku plynutia trojročnej premlčacej lehoty je v zmysle ustanovenia § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. určiť moment, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Žalobca tvrdil, že škoda mu vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín, keď v spore sp.zn. 12C/149/2012 došlo k prieťahom, v dôsledku ktorých bolo dlžníkom žalobcu umožnené iniciovať reštrukturalizačné

konania a súdom nebol oboznámený s tým, že prebiehajú. Žalobca mal možnosť prihlásiť svoje pohľadávky do 08.08.2014 (C.) resp. do 15.08.2014 (O.). Tieto lehoty opomenul a svoje pohľadávky si do reštrukturalizačných konaní neprihlásil. Zaniklo mu tak právo vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkov, a to dňom zverejnenia uznesenia o potvrdení reštrukturalizačného plánu v Obchodnom vestníku, dňa 16.12.2014 (O.) resp. dňa 17.12.2014 (C.). Dňa 16.02.2016 teda, ako žalobca tvrdil, vymožitelnosť jeho pohľadávok nezankla. Na tom nemení nič ani rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 320/2016, na ktoré žalobca poukázal, možnosť uplatniť si pohľadávky voči fyzickým osobám do reštrukturalizačných konaní bola vysvetlená v priebehu konania sp.zn. 12C/149/2012 odvolacím súdom. Je možné, že žalobca o prebiehajúcich reštrukturalizačných konaniach nevedel v čase, keď mohol svoje pohľadávky prihlásiť, ale vedel o nich dňa 16.10.2014, keď žiadal pripojiť reštrukturalizačné spisy. Potenciálna škoda žalobcovi vznikla tým, že nestihol riadne a včas prihlásiť svoje pohľadávky do konaní, o ktorých mal vedomosť dňa 16.10.2014, je dôvodné predpokladať znalosť žalobcu o tom, ako takéto konania prebiehajú a ako si v takýchto konaniach môže chrániť svoje záujmy (v konaní vedenom pod sp.zn. 12C/149/2012 bol právne zastúpený), preto podľa názoru súdu žalobca o škode určite vedel dňa 16.10.2014 (ak nie skôr) a týmto okamihom začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá skončila dňa 16.10.2017. Žaloba bola podaná až dňa 10.12.2018, viac ako rok po uplynutí premlčacej lehoty, preto jej šesťmesačné spočívanie v čase predbežného prerokovania nároku na včasnosť uplatnenia tejto žaloby nemá význam. Preto súd žalobu zamietol. Hoci nebol dôvod zaoberať sa opodstatnenosťou nároku žalobcu z vecného hľadiska, súd prvej inštancie považoval za potrebné vyjadriť sa aj k tejto otázke. Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti. Dôkazy o riešení prietahov v konaní vedenom pod sp.zn. 12C/149/2012 naznačeným spôsobom žalobca nepredložil. Ak videl žalobca nesprávny úradný postup súdu v tom, že nebol informovaný o reštrukturalizačných konaniach, takáto povinnosť pre súd nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Vznik škody 300 000 eur žalobca nepreukázal, pokiaľ by aj k reštrukturalizačným konaniam nedošlo, nemožno s istotou tvrdiť, že by bo v civilnom spore úspešný, minimálne preto, že jeho dlžníci v spore jeho nárok popreli. Príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom súdu podľa názoru súdu neexistuje, ak aj škoda žalobcovi vznikla, bolo to v dôsledku toho, že si svoje pohľadávky riadne a včas do reštrukturalizačných konaní neprihlásil. Za týchto okolností žalobca nespĺnil ani jednu z troch podmienok pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody nesprávnym úradným postupom štátu.

5. Žalovaný bol v konaní plne úspešný, preto mu súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Uviedol, že pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie o premlčaní uplatneného nároku, tento je celkom nenáležitý, keď vôbec nerozlišuje medzi nárokom žalobcu uplatneným voči jeho dlžníkom titulom vrátenia peňažnej pôžičky (vedené na Okresnom súde Trenčín sp.zn. 12C/149/2012) a nárokom žalobcu uplatneným voči štátu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín v uvedenom konaní. Je zrejme, že ide o dva rozdielne nároky založené na celkom odlišnom skutkovom a právnom základe a preto nemožno plynutie premlčacej doby na uplatnenie nároku v tomto konaní odvodzovať od skutočností týkajúcich sa nároku žalobcu uplatneného titulom vrátenia peňažnej pôžičky voči. Predmetom uplatneného nároku v tejto veci je nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (nepriemeranými prietahmi) v konaní, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 12C/149/2012, v ktorom žalobca uplatnil nárok na vrátenie peňažnej pôžičky voči F. O. a O. C., v dôsledku ktorého nesprávneho úradného postupu bolo toto konanie zastavené bez priznania a vymoženia v ňom uplatnenej pohľadávky žalobcu. To znamená, že žalobca sa mohol objektívne až okamihom právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 12C/149/2012 dozvedieť o tom, že mu nesprávnym úradným postupom súdu v tomto konaní vznikla škoda. Z obsahu súdneho spisu vo veci Okresného súdu Trenčín sp.zn. 12C/149/2012 jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie uznesením č.k. 12C/149/2012-315 zo dňa 4.6.2015 zamietol podnety a návrhy žalovanej strany na zrušenie predbežných opatrení a konaní ďalej pokračoval, proti ktorému bolo podané odvolanie a Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 6Co/746/2015-347 zo dňa 28.12.2015,

bolo rozhodnuté tak, že konanie sp.zn 12C/149/2012 nebude ďalej pokračovať, keďže neuplatnením pohľadávky žalobcu v reštrukturalizácii, došlo k zániku jej vymáhateľnosti na súde v zmysle § 155 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z., a to momentom zverejnenia uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku, čím došlo k zastaveniu konania ex lege. Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa až doručením rozhodnutia odvolacieho súdu mohol dozvedieť o tom, že konanie, v ktorom uplatnil svoju pohľadávku titulom vrátenia poskytnutej pôžičky, nebude ďalej pokračovať. Uvedené uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k 6Co/746/2015-347 bolo žalobcovi doručené dňa 16.02.2016. Ak žalobcovi bola škoda spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu v konaní, v ktorom uplatňoval svoju peňažnú pohľadávku a tento nesprávny úradný postup spočíval v neodôvodnených prietahoch v konaní a vyústil do nemožnosti dosiahnuť vymoženie pohľadávky v takomto konaní, tak žalobca sa mohol dozvedieť o škode najskôr v tom momente, kedy sa dozvedel, že sporové konanie, v ktorom svoju pohľadávku uplatňoval, nebude ďalej pokračovať, teda deň 16.02.2016, kedy bolo žalobcovi doručené rozhodnutie odvolacieho súdu. Žalobca podal predmetnú žalobu v tejto veci, ktorou uplatnil nárok na náhradu škody na súde dňa 06.12.2018 a je nepochybné, že uplatnený nárok na náhradu škody nemôže byť premlčaný, pretože k jeho premlčaniu by došlo najskôr až uplynutím dňa 16.02.2019. Žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2017 a oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody od Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 35055/2018/141 zo dňa 21.06.2018 bolo žalobcovi doručené dňa 29.06.2018. To znamená, že s poukazom na ustanovenie § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. by bola premlčacia doba na uplatnenie predmetného nároku na náhradu škody predĺžená o dobu od 12.12.2017 do 29.6.2018 a teda by trvala ešte dlhšie. To, že žalobca vedel o prebiehajúcich reštrukturalizačných konaniach dňa 16.10.2014, kedy žiadal pripojiť reštrukturalizačné spisy ku konaniu sp. zn. 12C/149/2012, nemá žiaden súvis s vedomosťou žalobcu o škode uplatňovanej proti štátu v tomto konaní, keď žalobca až do dňa 16.02.2016, kedy mu bolo doručené rozhodnutie odvolacieho súdu nemohol vedieť, či bude dané konanie pokračovať alebo či toto pokračovať nebude a vznikne mu tak škoda v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu v takomto konaní. Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie o neopodstatnenosti uplatneného nároku, tento je tiež podľa žalobcu nesprávny. K záveru o tom, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v nečinnosti pri výkone verejnej moci a v zbytočných prietahoch v konaní, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy alebo z právoplatných rozhodnutí v disciplinárnom konaní, či Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky žalobca uvádza, že už z obsahu podanej žaloby je zrejmé, že až do okamihu, kedy sa žalobca dozvedel z rozhodnutia odvolacieho súdu, že súd v konaní nebude pokračovať, nemohol žalobca objektívne vedieť, že prietahmi v konaní mu vznikne škoda, pretože žalobca bol až do tej doby presvedčený o tom, že konanie vo veci sp.zn. 12C/149/2012 malo riadne pokračovať bez ohľadu na reštrukturalizačné konania proti jeho dlžníkom. Bolo by neopodstatnené, aby žalobca namietal prietahy v konaní v čase, kedy konanie ešte prebiehalo a žalobca nemohol vedieť, akým spôsobom sa napokon skončí. Zároveň podľa žalobcu úlohou súdu v konaní o takomto nároku na náhradu škody by malo byť vlastnou hodnotiacou činnosťou posúdiť, či k takýmto prietahom v príslušnom konaní s následkom vzniku škody skutočne došlo, alebo nie. Záver o tejto podstatnej otázke potom môže súd urobiť predovšetkým na základe podrobnej analýzy súdneho spisu v konaní, od ktorého je uplatnený nárok odvodzovaný, a to predovšetkým z hľadiska toho, či v konaní došlo k prietahom a či by pri riadnom postupe súdu mohol byť výsledok konania iný, pričom na takýchto skutočnostiach však závery súdu prvej inštancie nie sú založené. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie o nedôvodnosti namietaného nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v tom, že žalobca nebol informovaný o reštrukturalizačných konaniach, keď takáto povinnosť pre súd nevyplýva zo žiadneho predpisu, žalobca uvádza, že ani s týmto sa nestotožňuje, hoci zároveň netvrdí, že takáto povinnosť v danom čase pre súd vyplývala priamo z právneho predpisu. Žalobca k tejto veci uviedol, že takúto nesprávnosť úradného postupu namietal z hľadiska všeobecného princípu spravodlivosti súdneho konania vyplývajúceho aj z čl. 2 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/, keď poukázal na to, že v prípade akýchkoľvek podaní žalobcu v konaní vo veci sp.zn. 12C/149/2012 boli jeho dlžníkom takéto podania doručované s určením lehoty, v ktorej im bola daná možnosť sa k týmto vyjadriť a naopak v prípade zjavne účelových reštrukturalizačných konaní začatých na návrh takýchto žalobcových dlžníkov v priebehu uvedeného sporového konania s jediným účelom, pokúsiť sa zmariť alebo sťažiť úspešné uplatnenie pohľadávky žalobcu v tomto sporovom konaní, nebol žalobca informovaný o takýchto podaniach, hoci išlo o konania vedené na tom istom Okresnom súde Trenčín a existujúca právna úprava nebránila súdu, aby žalobcu v prebiehajúcim sporovom konaní o takýchto podaniach jeho dlžníkov, bol upovedomený. Z obsahu uvedeného spisu je totiž zrejmé, že žalobca preukázal uplatnený nárok na zaplatenie peňažnej sumy 300.000 eur titulom vrátenia pôžičky

listinnými dôkazmi potvrdzujúcimi poskytnutie pôžičky podpísanými dlžníkmi a zároveň je z obsahu tohto spisu zrejmé, že uspokojenie žalobcovho nároku bolo zabezpečené právoplatnými uzneseniami o neodkladných opatreniach postihujúcimi majetkové hodnoty dosahujúce výšku uplatneného nároku. Z takýchto skutočností je zrejmé, že dosiahnutie priznania a uspokojenia nároku žalobcu uplatneného vo veci sp0.zn. 12C/149/2012 bolo nanajvyššie reálne a možné. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 300.000 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 29.06.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi prizná právo na náhradu trov prvoinštančného konania ako aj náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

7. Žalovaný sa k odvolaniu vyjadril a uviedol, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, považuje ho za vecne správny. Súd prvej inštancie zamietol žalobu primárne z dôvodu premlčania žalovaného nároku v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a nad rámec toho sa však správne vyjadril aj k nepreukázaniu splnenia zákonných podmienok pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu. Vzhľadom na všetky okolnosti súdneho konania sp.zn. 12C/149/2012, ako aj reštrukturalizačných konaní, súd prvej inštancie určil začiatok plynutia premlčacej doby na deň 16.10.2014, kedy návrhom na doplnenie dokazovania pripojením spisov z reštrukturalizačných konaní požiadal žalobca, aby sa v konaní sp.zn. 12C/149/2012 vykonal dôkaz oboznámením sa s týmito spismi. Vzhľadom na takýto návrh žalobcu je možné jednoznačne skonštatovať, že najneskôr tento deň mal žalobca bez akýchkoľvek pochybností vedomosť o začatí reštrukturalizačných konaní voči žalovaným dlžníkom. Premlčacia doba mu v zmysle § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. uplynula najneskôr dňa 16.10.2017. Žalobca podal žalobu na súd až dňa 10.12.2018, teda po uplynutí premlčacej doby. Vedomosť žalobcu o prebiehajúcich reštrukturalizáciách znamenala nielen vedomosť o tom, že jeho dlžníci nie sú spôsobilí plniť svoje peňažné záväzky, ale aj vedomosť o tom, že svoje pohľadávky do týchto reštrukturalizačných konaní včas neprihlásil. Obchodný vestník predstavuje verejne dostupný informačný systém/register, z ktorého sa ktokoľvek, teda aj žalobca, mohol dozvedieť o reštrukturalizácii (o platobnej neschopnosti) dlžníkov, ako aj o možnosti prihlásenia pohľadávky. Neprihlásením pohľadávky v určenej lehote (do 07.08.2014 a 15.08.2014) tak žalobcovi ako veriteľovi zanikla možnosť vymáhania nárokov voči dlžníkom, a to bez ohľadu na postup Okresného súdu Trenčín v konaní sp.zn. 12C/149/2012. Argumentáciu žalobcu o prietáhoch v súdnom konaní nie je možné prijať. Ako vyplýva z obsahu súdneho spisu sp.zn. 12C/149/2012, dĺžka konania bola v značnej miere ovplyvnená aj samotnými úkonmi žalobcu. Žalovaná zastáva názor, že Okresný súd Trenčín v konaní sp.zn. 12C/149/2012 postupoval primerane, nebol nečinný a konal bez zbytočných prietahov. Žalobca nijakým spôsobom nenamietal prietahy v konaní a nepodal ani sťažnosť v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., čím nesplnil jednu zo zákonných podmienok, kedy by bolo možné posudzovať vznik škody v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, resp. prietahmi v konaní. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že sa o škodu spôsobenej prietahmi v súdnom konaní dozvedel až v momente jeho zastavenia, kedy už nebolo možné sťažnosť na prietahy v konaní podať. Toto tvrdenie je nesprávne, keďže žalobcovi škoda v dôsledku prietahov v konaní vôbec nevznikla, mohla mu vzniknúť iba neprihlásením pohľadávky do reštrukturalizačných konaní, navyše súd konajúci o náhrade škody nemôže hodnotiť postup iného súdu z hľadiska plynulosti jeho postupu v konaní bez existencie konštatovania prietahov na to príslušným orgánom. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť civilného súdu oznámiť stranám sporu začatie reštrukturalizačného konania. Naopak bolo na žalobcov, aby si ustrážil a aj uplatnil všetky svoje zákonné možnosti na ochranu svojich práv. Civilný súd, ani iný orgán verejnej moci, nemôže prevziať zodpovednosť za správanie poškodeného, ani jeho snahu preniesť bremeno svojej pasivity vo forme vzniknutej majetkovej škody na štát, resp. orgán verejnej moci. Rovnako súd v konaní o náhradu škody nie je príslušný na preskúmanie postupu súdu v reštrukturalizačných konaniach vedených podľa zákona č. 7/2005 Z.z., resp. skúmať účelovosť a nezákonnosť ukončených reštrukturalizácií. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

8. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a contrario CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením, je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje v celom rozsahu na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie, s ktorým sa stotožňuje.

9. Žalobca si nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom /§ 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z./ odvodzoval od skutočnosti, že Okresný súd Trenčín v konaní vedenom pod sp.zn. 12C/149/2012 nekonal vo veci plynulo a bez prieťahov. V predmetnom konaní sp.zn. 12C/149/2012 si žalobca uplatňoval voči O. C. a F. O. (žalovaným 1/ a 2/) nárok na zaplatenie 300.000 eur titulom poskytnutia pôžičky. Po dvoch rokoch od začatia konania vo veci sp.zn. 12C/149/2012 boli zo strany žalovaných 1/ a 2/ podané reštrukturalizačné návrhy, na podklade ktorých boli vykonané reštrukturalizačné konania (sp.zn. 40R/3/2014 a sp.zn. 38R/2/2014) a na základe ich výsledkov napokon došlo zo zákona k zastaveniu konania, pričom žalobca si v reštrukturalizačných konaniach neuplatnil svoje pohľadávky voči žalovaným. Žalobca mal za to, že k takémuto stavu, resp. k definitívnej strate možnosti žalobcu úspešne si uplatniť nárok na zaplatenie 300.000 eur voči žalovaným, nemuselo dôjsť, pokiaľ by Okresný súd Trenčín bol v konaní vedenom pod sp.zn. 12C/149/2012 riadne a plynule postupoval a v primeranom čase o nároku rozhodol a Okresný súd Trenčín uvedeným nesprávnym úradným postupom pri vedení predmetného konania spôsobil to, že žalobca v konečnom dôsledku nedosiahol uspokojenie svojho riadne uplatneného nároku, čím mu vznikla škoda. Za nesprávny úradný postup žalobca označil i skutočnosť, že nebol zo strany Okresného súdu Trenčín informovaný o vyhlásených reštrukturalizačných konaniach sp.zn. 40R/3/2014 a sp.zn. 38R/2/2014, a súd neprihliadol automaticky na ním podanú žalobu ako na prihlášku v reštrukturalizačnom konaní.

10. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ustanovuje v § 19 kombinovanú premlčaciu dobu (rovnako ako Občiansky zákonník pri premlčaní práva na náhradu škody v § 106). V odseku 1 § 19 upravuje subjektívnu premlčaciu dobu a v odseku 2 § 19 objektívnu premlčaciu dobu. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, tá je stanovená v dĺžke troch rokov a začína plynúť od momentu, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Poškodený sa v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. dozvie o škode vtedy, keď zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik škody a orientačne (približne) aj jej rozsah (tak, aby bolo možné určiť približne výšku škody v peniazoch). Nie je teda potrebné, aby poškodený poznal rozsah (výšku) škody presne (napríklad na základe odborného posudku). Pre začiatok plynutia premlčacej doby nie je tiež potrebné, aby poškodený vedel, kto za škodu zodpovedá, resp., ktorý orgán štátu spôsobil škodu. V ustanovení § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. je uvedená lehota, v ktorej sa právo na náhradu škody najneskoršie premlčí. Ide o objektívnu premlčaciu dobu v trvaní 10 rokov. Táto lehota začína plynúť od momentu, kedy bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda. Nie je tu rozhodujúce, kedy bolo rozhodnutie vydané, príp. kedy nadobudlo právoplatnosť. Plynutie premlčacej doby podľa § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. sa prerušuje od doby, kedy poškodený podal na príslušný orgán písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. a prerušenie trvá až do momentu skončenia prerokovania. Najdlhšie prerušenie plynutia premlčacej doby trvá šesť mesiacov.

11. Pokiaľ žalobca namietal skutočnosť, že jeho nárok na náhradu škody nie je premlčaný, nakoľko až okamihom právoplatného skončenia konania sp.zn. 12C/149/2012 sa mohol dozvedieť o tom, že mu nesprávnym úradným postupom okresného súdu v tomto konaní vznikla škoda, teda dňom 16.02.2016, kedy bolo žalobcovi doručené uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k 6Co/746/2015-347, uvedená odvolacia námietka nie je dôvodná. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne ustálil začiatok plynutia premlčacej doby a s tým spojenú nemožnosť vyhovieť žalobe z dôvodu premlčania uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Subjektívna trojročná premlčacia doba v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. začína plynúť od momentu, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie je zrejmé, že v priebehu konania vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 12C/149/2012 o zaplatenie 300.000 eur titulom pôžičky, boli zo strany žalovaných 1/ a 2/ podané reštrukturalizačné návrhy. Okresný súd Trenčín uzneseniami sp.zn. 38R/2/2014 zo dňa 30.06.2014 a sp.zn. 40R/3/2014 zo dňa 10.07.2017 povolil reštrukturalizáciu obom dlžníkom (O. C. a F. O.). Žalobca si mal svoje pohľadávky prihlásiť v reštrukturalizačných konaniach do 08.08.2014 voči dlžníkovi O. C. a do 16.08.2014 voči dlžníkovi F. O., pričom žalobca tak neurobil a zaniklo mu právo vymáhať svoje pohľadávky dňom zverejnenia uznesení Okresného súdu Trenčín o potvrdení reštrukturalizačného plánu v Obchodnom vestníku dňa 17.12.2014 (sp.zn. 38R/2/2014-dlžník O. C.) a dňa 16.12.2014 (sp.zn. 40R/3/2014-dlžník F. O.). Odvolací súd konštatuje, že začiatok plynutia premlčacej doby v predmetnom prípade je správne ustálený na deň 16.10.2014, kedy žalobca v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/149/2012 žiadal pripojiť reštrukturalizačné spisy z konaní vedených na Okresnom súde Trenčín

pod sp. zn. 38R/2/2014 a sp. zn. 40R/3/2014. Z uvedeného je nepochybné, že žalobca dňom 16.10.2014 bez najmenších pochybností musel mať vedomosť o predmetných reštrukturalizačných konaniach a predovšetkým musel mať už v tom čase vedomosť o tom, že v dôsledku neprihlásenia svojich pohľadávok do reštrukturalizačných konaní mu vznikla škoda, pretože svoje pohľadávky voči dlžníkom už nemôže vymáhať. Bez ohľadu na skutočnosť, že žalobca vedel alebo nevedel o reštrukturalizačných konaniach v čase, keď si mal prihlásiť svoje pohľadávky voči žalovaným 1/ a 2/, ale okamihom začatia plynutia trojročnej subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je deň 16.10.2014, kedy žalobca už musel mať vedomosť o spôsobenej škode v dôsledku neprihlásenia svojich pohľadávok a v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/149/2012 žiadal pripojiť reštrukturalizačné spisy. Premlčacia lehota preto uplynula dňa 16.10.2017, pričom žaloba bola podaná na súd prvej inštancie dňa 10.12.2018, teda oneskorene. Pokiaľ ide o podanú žiadosť žalobcu o prerokovanie nároku na náhradu škody, táto bola Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky doručená dňa 27.12.2017 po uplynutí trojročnej premlčacej doby, preto počas predbežného prerokovania nároku na náhradu škody v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. nedošlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby. Ďalej odvolací súd uvádza, že začiatok plynutia trojročnej premlčacej doby nemohol nastať až okamihom právoplatného skončenia konania vo veci 12C/149/2012, teda dňa 16.02.2016, kedy bolo žalobcovi doručené uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k 6Co/746/2015-347, nakoľko vznik škody žalobcu a vedomosť žalobcu o nej nesúvisí so zastavením uvedeného konania vedeného na Okresnom súde Trenčín ale so skutočnosťou, že vymáhanie pohľadávok žalobcu voči jeho dlžníkom sa stalo zo zákona vylúčené v dôsledku ich neprihlásenia v reštrukturalizačných konaniach, o čom žalobca vedel už pred zastavením konania vedeného Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12C/149/2012.

12. Neobstojí ani námietka žalobcu, že až do právoplatného rozhodnutia vo veci sp zn. 12C/149/2012 žalobca nemohol vedieť, že mu vznikne škoda z dôvodu prietahov v konaní zo strany súdu a úlohou súdu v predmetnom konaní o náhrade škody by malo byť posúdenie, či k takýmto prietahom s následkom vzniku škody v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/149/20125 došlo alebo nie. Odvolací súd má za to, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 od. 2 Ústavy Slovenskej republiky, je kompetentný preskúmať Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa týchto troch základných kritérií, a to zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti. Opačný prípad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska zbytočných prietahov. Z uvedeného je zrejmé, že § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. výslovne ustanovuje, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. až v prípade, ak o existencii prietahov v konaní bolo právoplatne rozhodnuté v inom konaní, a to buď v rámci disciplinárneho konania, v konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva, alebo v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že žalobca nepodal ústavnú sťažnosť na prietahy v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 12C/149/2012, z rozhodnutia o ktorej by bolo možné vychádzať v predmetnom konaní.

13. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie správne žalobu zamietol a to predovšetkým s poukazom na premlčanie nároku na náhradu škody ale aj podporne s poukazom na neopodstatnenosť uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v podobe prietahov v konaní, nakoľko neboli splnené podmienky na uplatnenie predmetného nároku v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z..

14. Záverom odvolací súd dodáva, že sa nezaoberal všetkými námietkami žalobcu obsiahnutými v jeho odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku, alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúma v odvolacom konaní (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/2005), čo v danom prípade bola námietka žalobcu o posúdení premlčania jeho uplatneného práva súdom prvej inštancie, a s touto sa vyššie uvedeným spôsobom vyporiadala.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).